

La frase del dia

“Comencem una nova setmana d'esforç continuat per vèncer el nostre virus estimat de la Covid-19”

Miguel Ángel Villaroya CAP D'ESTAT MAJOR DE LA DEFENSA ESPANYOLA

El conte

Mar Bosch

Croquis de la fi del món

Em dic Conrad Malfat i els demostraré que vivim en un món sense fi. Bé, estrictament sense fi, no. Que tot té un principi i una fi però que són relatius. Pel que fa al món on vivim, el principi el posaria a Palamós, que és la vila d'on jo partiré per demostrar-ho, i la fi encara me l'ha de marcar el meu viatge. Prendrà el nom de l'últim indret que no hàgim posat als nostres mapes i que confini, justament, amb els límits de la nostra petita i mal plantejada geografia. Els demostraré, per tant, que la terra on habitem és més aviat rodona o en forma de roca sense cantells, això no ho sé. Però el cas és que crec fermament que no és com una coca o com un full de paper, com creu el populatxo. És més aviat com un ou imperfecte per on caminem els humans, i s'hi enganxen els rius i els mars, i les muntanyes. I els núvols i el cel hi donen la volta sencera, pel dret i pel revés sense desprendre-se'n per l'efecte d'un una màgia que ara no explicaré perquè no és el meu camp d'estudi. Estic segur que, tard o d'hora, algú altre trobarà raons de com es mantenen drets, els homes i dones de sota nostre. Que per estar cap per avall les senyores de sota, per exemple, no els cauen el pits a la cara, tal com es mofen de les meves cavil·lacions els il·lustres palamosins. Els mateixos capsigranyes que expliquen als seus fills que el mar s'acaba allà on els nostres ulls poden arribar. És tradició. Se situen a la platja amb els seus plançons i els expliquen la història que l'horitzó és aquella línia que veuen enllà del far i que és on el món s'acaba, bruscament, en una gran cascada que es perd dins un forat negre que s'empassa embarcacions i peixos i tot el que per voluntat o deixadesa s'hi acost. Constantment hi cauen coses. Petxines, restes del mar, animalons i algues, i a cada objecte o cos engolit, la panxa insaciable del fons de la cascada torna una onada en el sentit de la costa. Com un rotet. Per això cada ona que trenca a

peu de platja ens recorda que hi ha algú o alguna cosa que s'ha perdut rostos avall del profund no-res que tot s'ho empassa.

—Fill meu, no passis mai de la línia de boies. Aprendràs que podem pescar tot el que ens cal dins el mar proper fins a les Formigues. Els peixos bons ho saben i gairebé mai van més enllà. Caurien. Els peixos rucs o de mal menjar s'hi precipiten: el mar ens deixa només el que ens convé i, a canvi, ens torna onades.

—I aquesta onada, de què és, pare? —Pregunta, el nen, encuriosit.

—D'un os de sípia o d'un oriç —li respon son pare.

—I aquesta altra?

—D'un tauló a la deriva.

—I aquesta, pare?

—N'assenyala una de fluixa i espumosa.

—D'un embriac que va afogar-se. No era bo ni per fer onades, ho veus?

I jo que els dic que això són romanços i sacsejo el nen i el pare i tots els savis de la vila que no entenen que l'horitzó ha de ser per força una línia imaginària, un punt on tendir per continuar navegant. Que no hi ha cascada, ni les onades són rots d'una panxa infinita.

Així que avui mateix m'embarco amb una tripulació de convençuts, mitja dotzena de mariners, i un dibuixant per començar aquesta aventura que demostrarà com hem donat la volta a la patata, com diuen ells. I tor-

MARIONA

narem a Palamós d'aquí a unes setmanes o mesos o anys, tot depenent de com de gran sigui la cosa, carregats de proves per refer tots els mapes i obrir-nos, per fi, a la grandesa d'un món que no s'està escarxofat al sol dins la badia. Un món de singlantanens, és el que tenen! Es quedaran amb un pam de nas, quan em vegin tornar. I, com a mínim, em faran un monument al passeig. Una estàtua de bronze que riurà molt gros i, sobretot, ben a prop de les seves cares.

Avui una onada, fluixa i espumosa, ha tornat un missatge dins una ampolla. És una plana amb bona lletra al principi que es va esborrant cap al fi-

“Avui una onada, fluixa i espumosa, ha tornat un missatge dins una ampolla

nal, quan s'acomia dissolta en el paper estovat. La signa l'altiu Conrad Malfat i l'acompanya una il·lustració del seu cosí Ramon Malfat, un dels set tripulants a mig bullir que va convèncer. El dibuix és el seu *barco*, *La Nereida*, mig trabocada a la gran cascada de l'horitzó. Es pot veure el seu nostramo arrapat al capdamunt del pal major com una pallerida i tota la resta de tripulació a la popa, volent fer contrapès a l'inevitable. Conrad Malfat és a la proa amb els braços estesos, clamant al cel algun tipus d'explicació. Qui ho sap, potser en el negre fons de tot l'ha ben trobada.

Sísif

Jordi Soler

